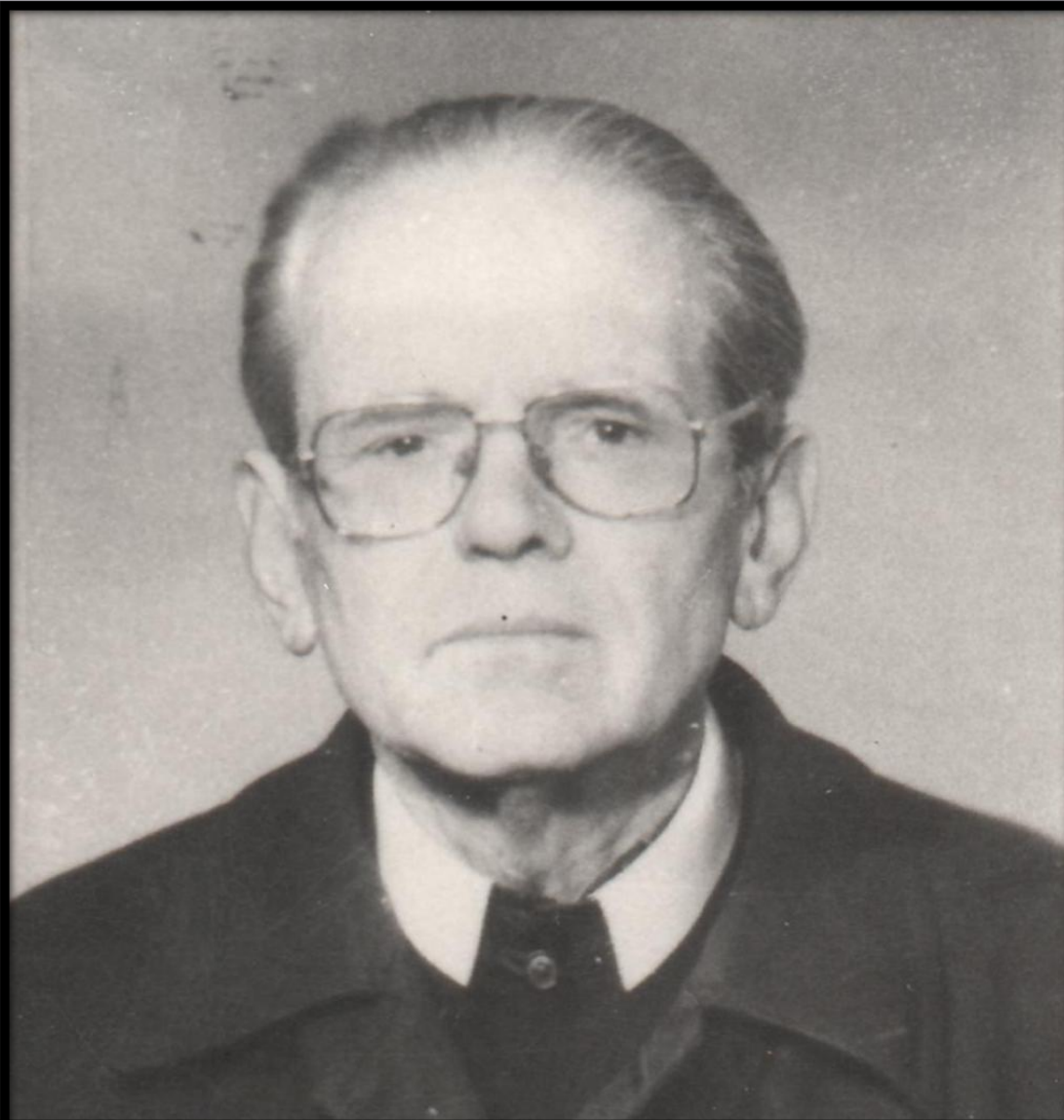

Присвячується
«Апостолу Срібної
землі»

о. Павлу (Петру)

Мадяру,

Чину Святого Василя
Великого

**Отець Павло (Петро) Мадяр, ЧСВВ
(21 лютого 1923 – 28 листопада 1996)**

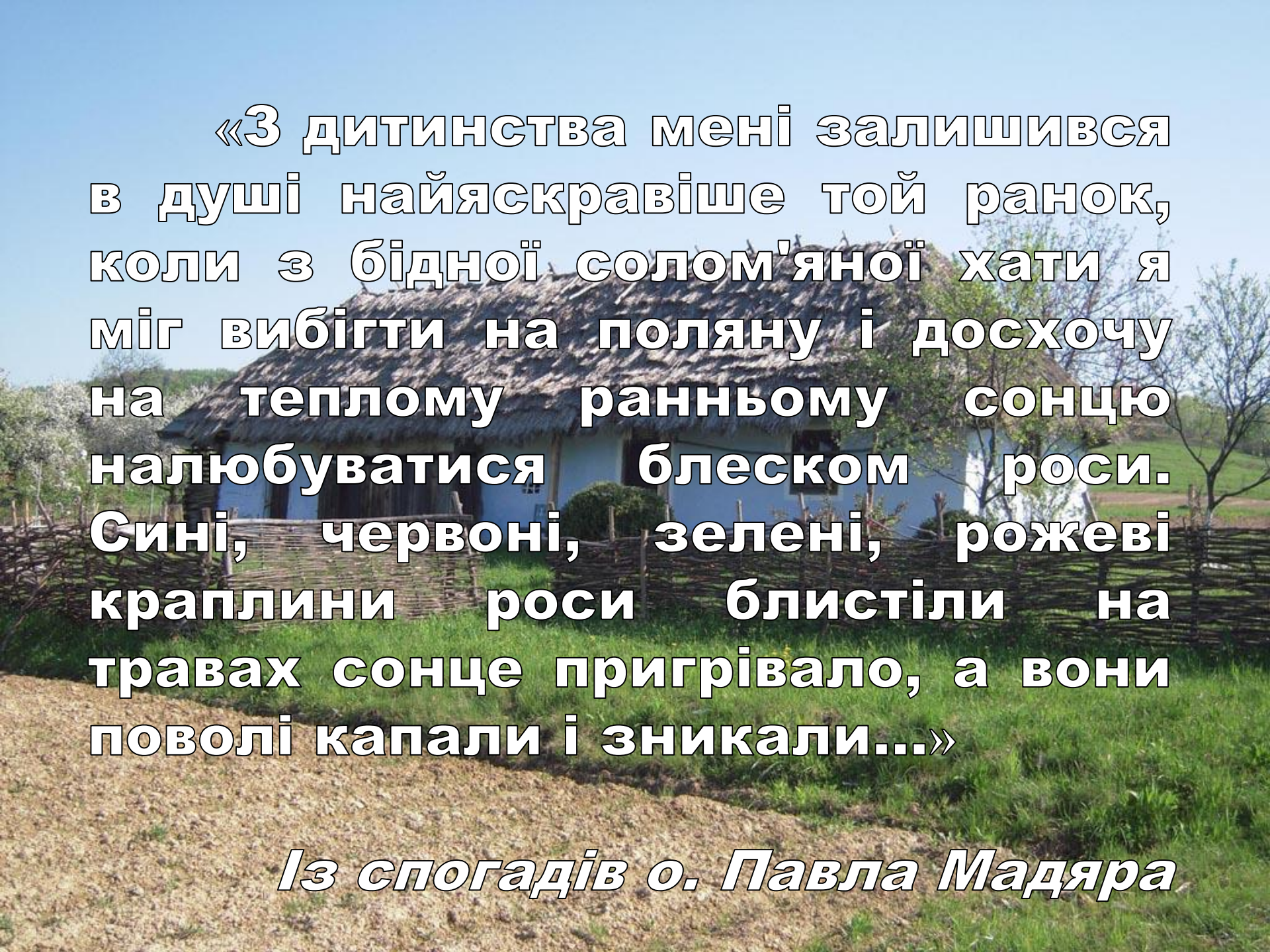
*«Щодо того, що я зробив доброго
іншим, то мені здається, що я не зміг
зробити нічого доброго. Єдине, що я
міг зробити для інших перед смертю,
а по смерті ще більше – це з усією
свідомістю душі і тіла повторити, що
ЄДИНИЙ ДОБРОДІЙ НАШОГО
ЖИТТЯ Є ІСУС ХРИСТОС,
ЩИРИЙ І МОГУТНІЙ ДРУГ
КОЖНОЇ ЛЮДСЬКОЇ ДУШІ.*

*Відколи я мав щастя пізнати Його
щирою і правдивою вірою, світ в моїх
очах перемінився цілковито. З
попереднього життя, коли я ще лише
шукав Його навромацки, назавжди
залишилось у моїй душі це сильне
почуття моєї нездатності на щось
добре... Якраз тому вважаю своє
життя найщасливішим».*

*о. Павло Мадяр, ЧСВВ, 20 березня 1994 р.
«Слова з нагоди смерті»*

The background image shows a paved road leading towards a village. In the distance, there is a tall, orange-colored monument with a coat of arms on top. To the right of the road, a white sign with the word 'БІЛКИ' (Bilky) is visible. The sky is blue with some clouds.

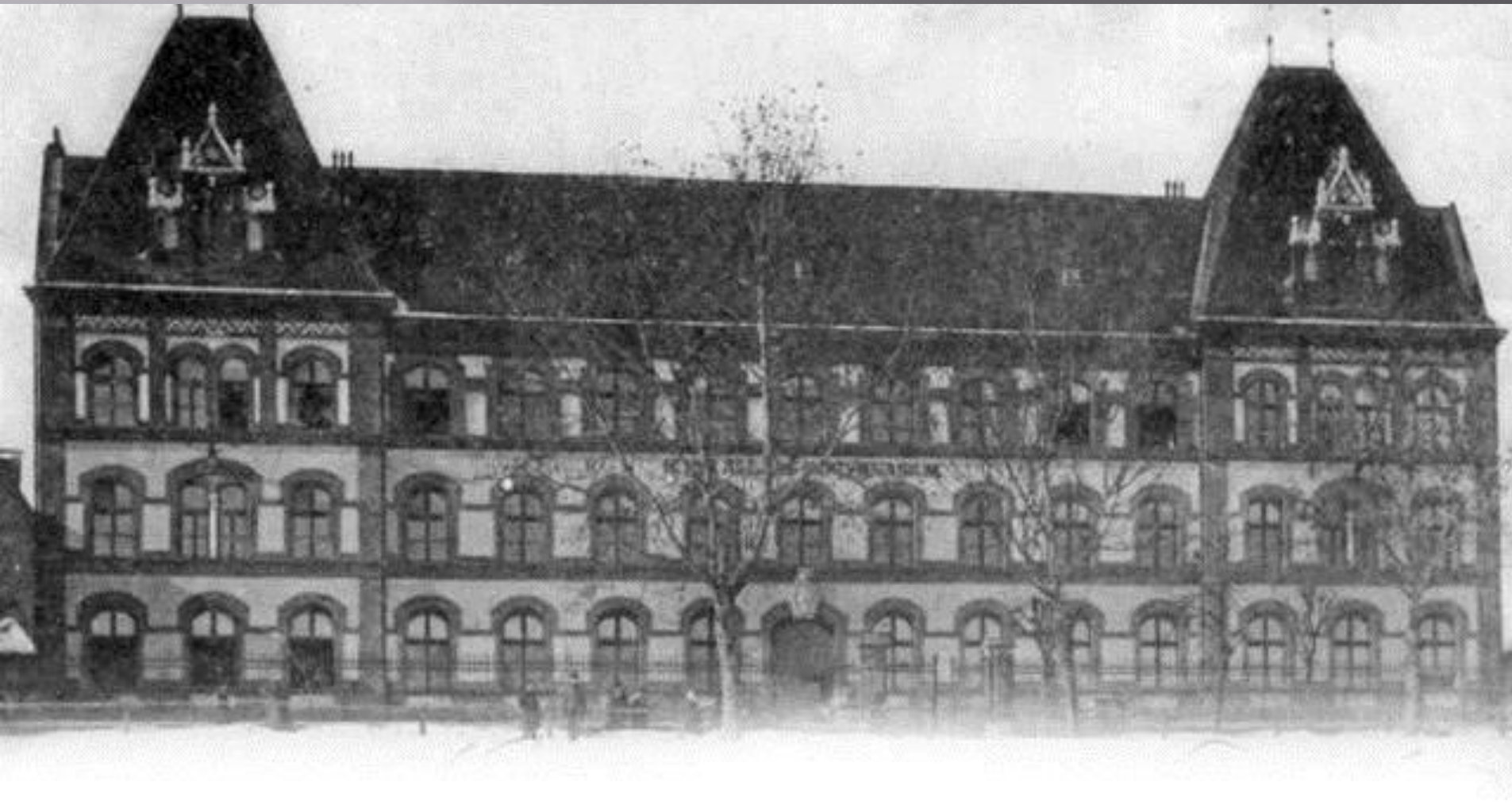
**Народився Петро
(Павло – монаше ім'я)
21 лютого 1923 року в
мальовничому
закарпатському селі
Білки на Іршавщині.**

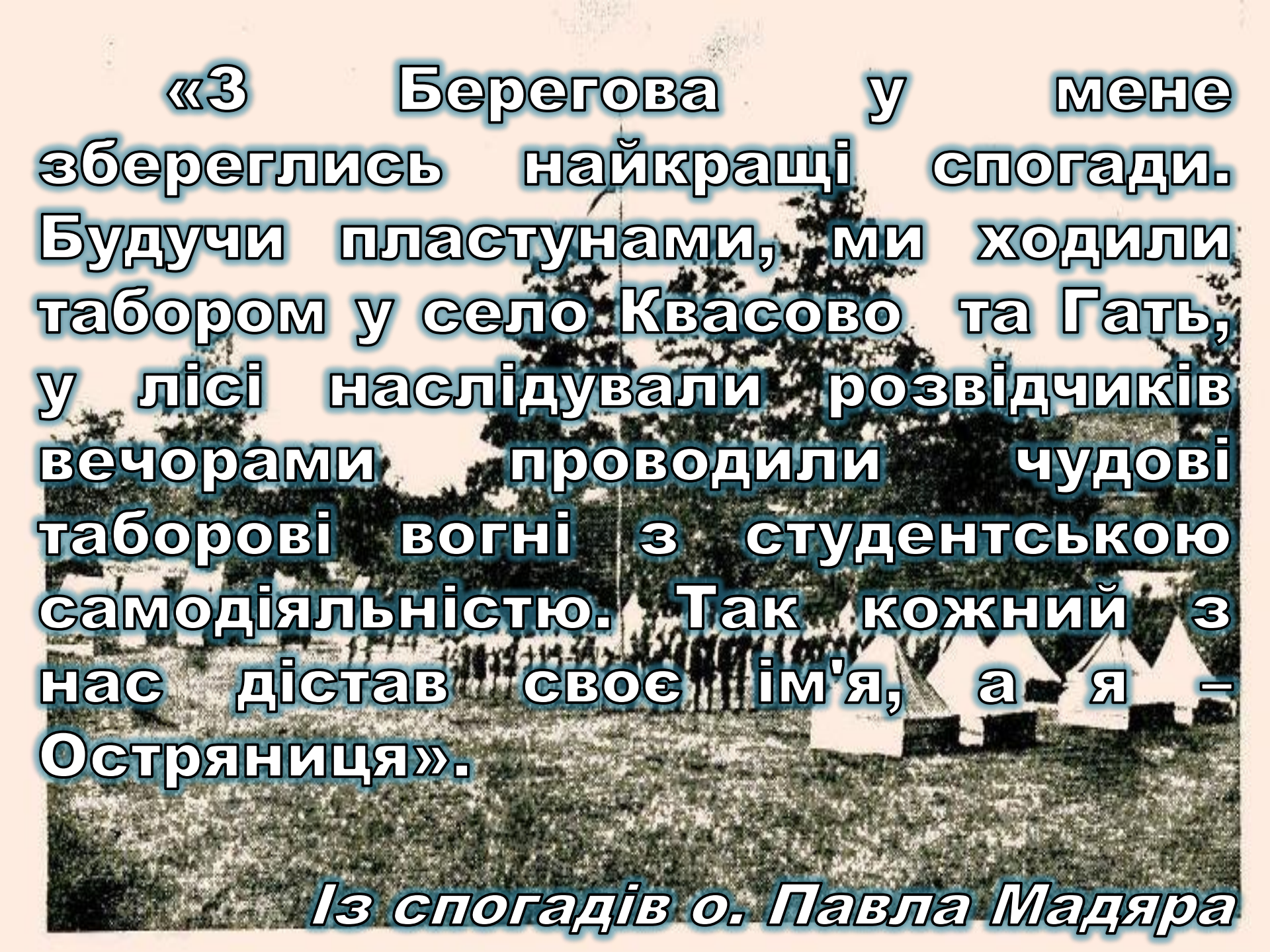
A photograph of a traditional rural house with a thick thatched roof and white walls, partially obscured by green foliage. The house is situated in a grassy field with a wooden fence in the foreground. The sky is clear and blue.

«З дитинства мені залишився
в душі найяскравіше той ранок,
коли з бідної солом'яної хати я
міг вибігти на поляну і досхочу
на теплому ранньому сонцю
налюбуватися блеском роси.
Сині, червоні, зелені, рожеві
краплини роси блистіли на
травах сонце пригрівало, а вони
поволі капали і зникали...»

Із спогадів о. Павла Мадяра

**В 1937 році почав навчатися у
Берегівській гімназії.**

«З Берегова у мене збереглись найкращі спогади. Будучи пластунами, ми ходили табором у село Квасово та Гать, у лісі наслідували розвідчиків вечорами проводили чудові таборові вогні з студентською самодіяльністю. Так кожний з нас дістав своє ім'я, а я – Остряниця».

Із спогадів о. Павла Мадяра

«Віра у Ісуса, що прийшов до нас у Вифлеємі, була такою живою, що зокрема на Святий Вечір, як ми йшли зіркою від хати до хати і на нас дивились крізь вікно діти старші, ми відчували таку теплоту, таку єдність душ, що здавалося нашому щастю не було кінця».

Із спогадів о. Павла Мадяра

«Що містичного було у моєму житті: нічого! Я все бігав з відрами по воду і в дорозі, коли відпочивав все дививсь на хрест, що виднів з вежі нашої церкви. Той хрест все нагадував мені, що є щось вище над нами».

Із спогадів о. Павла Мадяра

Під час радянської
окупації вступив до Чину
Святого Василя Великого,
відбув новіціят в Імстичеві,
де згодом склав свої перші
монаші обіти.

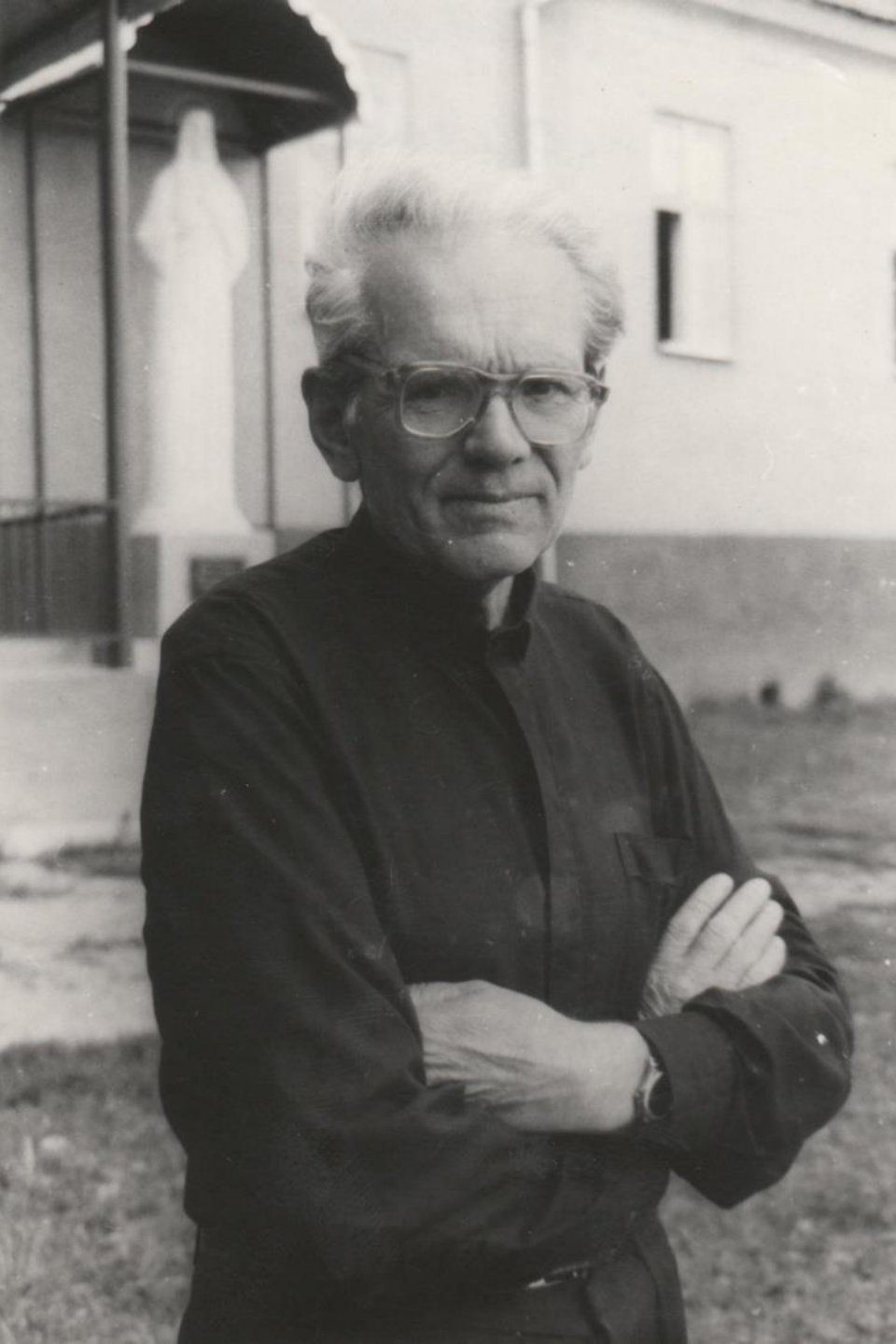
ПРОБЛІМА
СВЯТОГО МИКОЛАЯ ЧСВВ
OSHM.ORG.UA

**Після закінчив
філософські і
богословські студії
під проводом
тодішнього
підпільного
Протоігумена отців
Василіян на
Закарпатті
о. Антонія Мондика,
ЧСВВ і в 1957 році
склав професію
довічних обітів.**

**Того ж таки 1957
року в умовах
підпільної
Церкви був
висвячений у
Львові на
священика греко-
католицьким
єпископом
Миколаєм
Чарнецьким, ЧНІ.**

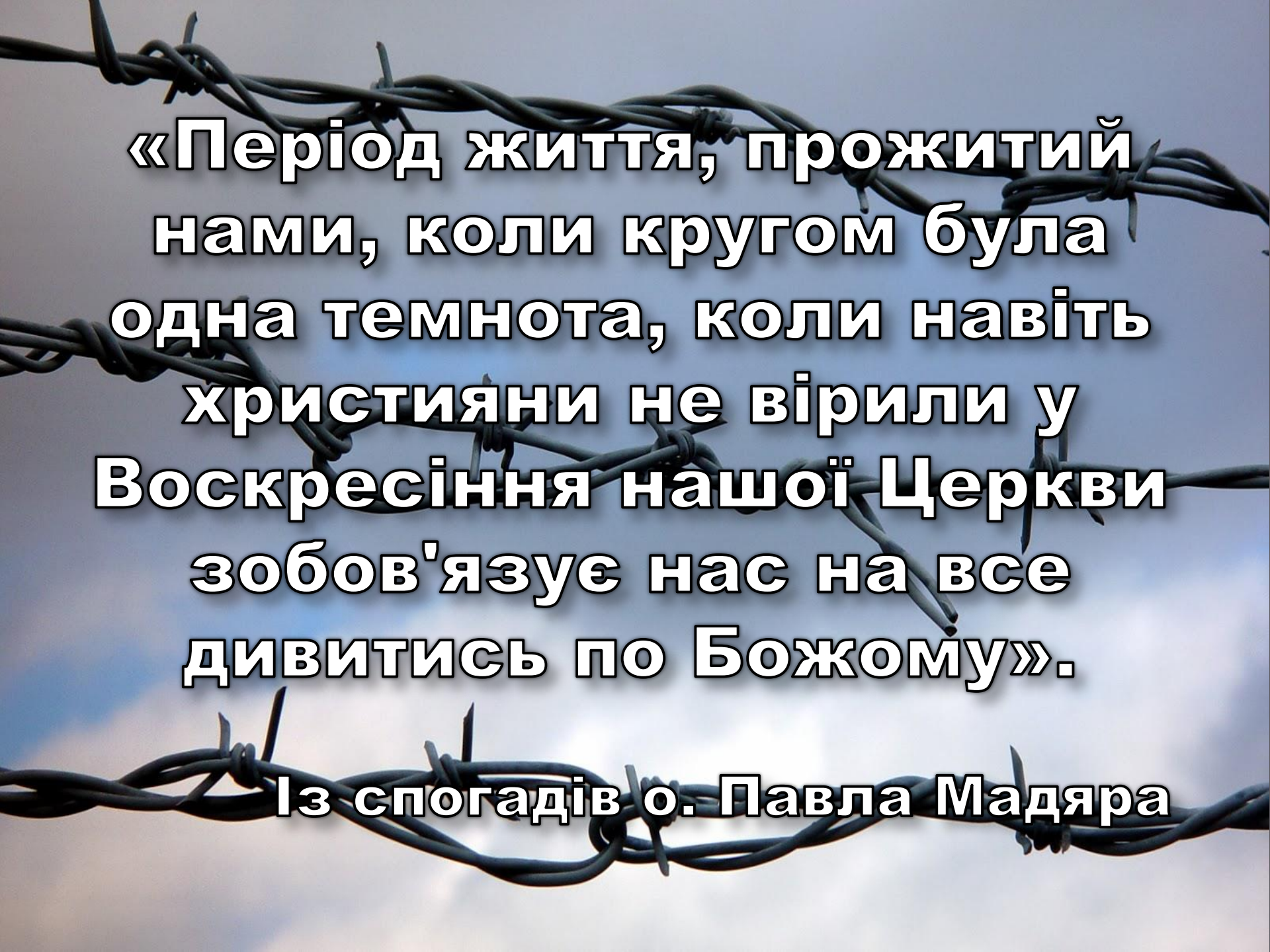

**Поле
діяльності
о. Павла Мадяра,
ЧСВВ в часах
підпілля Греко-
Католицької
Церкви було ціле
Закарпаття.
Особливо багато
душпастирював на
Виноградівщині,
Іршавщині та
Хустщині.**

**За його ревність,
мужність та невтомність
у проголошенні
Христового Євангелія не
зважаючи на тогочасні
небезпеки,
о. Павла називали
«Апостолом Закарпаття».**

**У важких життєвих умовах, серед
переслідувань з боку органів
державної безпеки,
о. Павло Мадяр невтомно служив
Богові і людям. У співпраці з
єпископом Іваном Маргітичем
о. Павлу вдалося організувати
навчання у підпільній семінарії.
За весь період останні виховали
декілька десятків підпільних
греко-католицьких священиків на
Закарпатті.**

**«Період життя, прожитий
нами, коли кругом була
одна темнота, коли навіть
християни не вірили у
Воскресіння нашої Церкви
зобов'язує нас на все
дивитись по Божому».**

Із спогадів о. Павла Мадяра

Після легалізації Греко-Католицької Церкви на «Срібній землі», а з нею і Василіянського Чину, о. Павло став Протоігуменом Провінції Св. Миколая ЧСВВ у 1990 році.

**(Зліва направо) о. Микола Шепа, о. Павло
Мадяр, кардинал Мирослав Любачівський,
єпископ Іван Маргітич, 1990 р.**

**У цей період активно душпастирює
у своєму рідному селі Білки, а
також в Імстичівському монастирі.**

**Упродовж 1991-1992 років
допомагає отцям Боронявського
монастиря. Однак через брак
достатньої кількості ченців і
організаційні труднощі, вже у 1992
році, монастирі Провінції було
підпорядковано
Протоігумену Провінції
Найсвятішого Спасителя в Україні.**

ІПСОПІДІ
ОБСТІГО МІКРОІАІ ТІДІ
ОСІМ.ОРГ.ІА

**о. Павло Мадяр, о. Микола Шепа разом з братами-
василіянами Мар'яном Щокою та Юліаном
Миговичем в Імстичівському монастирі, 1991 р.**

**Перенесення Боронявської Чудотворної ікони
Єпископи (зліва) Іван Маргітич, Йоан Семеді, Іван Гірка
(Пряшів), Софрон Дмитерко, ЧСВВ,
о. Павло Мадяр (перший справа в другому ряду)
Боронявський монастир, 08.04.1991 р.**

**Крехівські брати-новики відвідали Імстичівський
монастир, де своє служіння настоятеля виконував
о. Павло Мадяр, ЧСВВ, 1991 р.**

Коли в 1994 році у Малоберезнянському монастирі
було відкрито Новіціят, Вищі Настоятелі призначили
о. Павла Магістром новиків.
Це служіння о. Павло виконував упродовж 2 років.

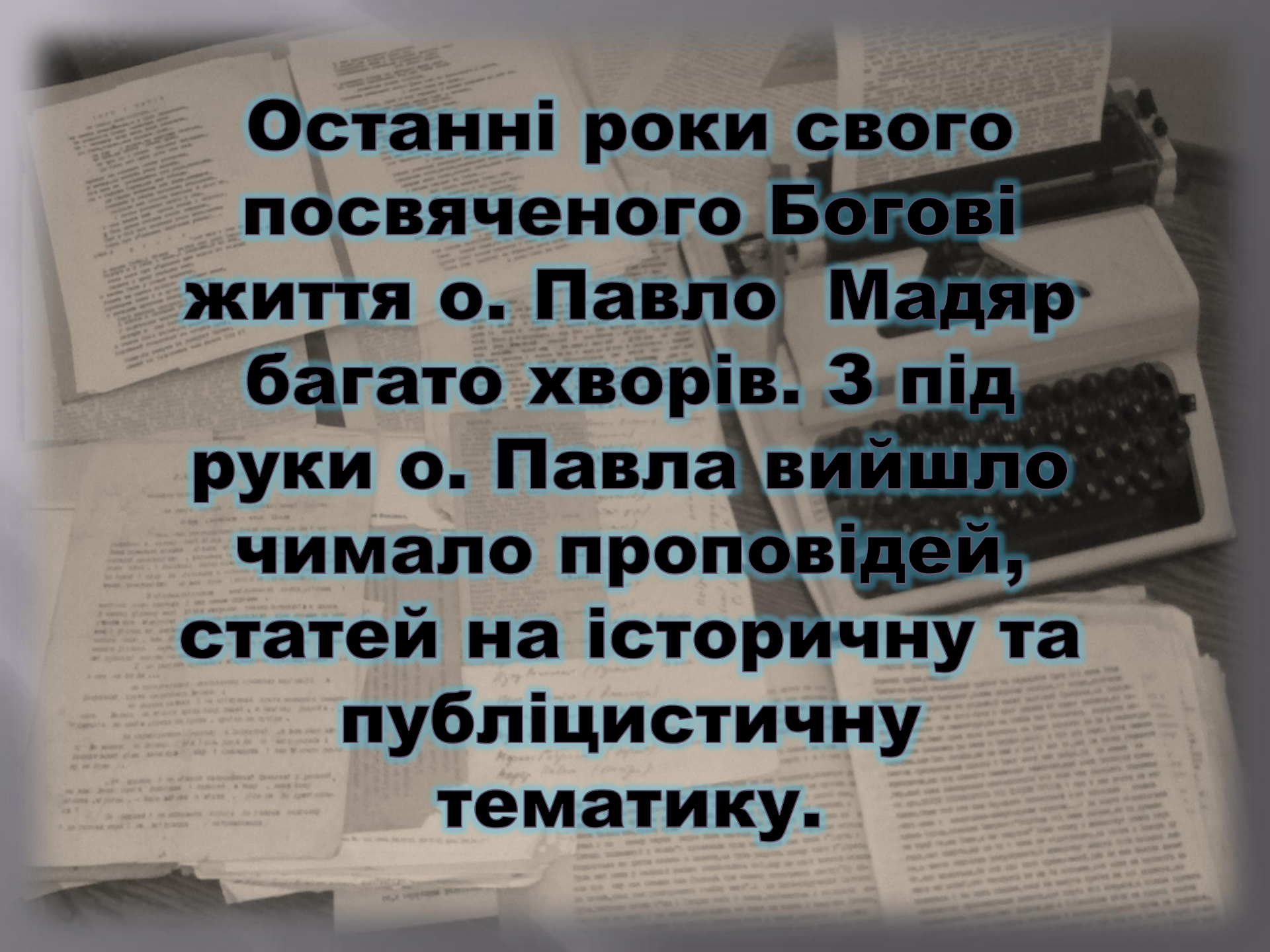

**Отець Павло Мадяр, ЧСВВ,
з гостями з Югославії**

Ця світлина зроблена за 8 днів до смерті о. Павла Мадяра, ЧСВВ

(Зліва направо) магістер о. Павло Мадяр, о. Павло Райчинець, Владика Іриней Білик, о. Мелетій Малинич, о. Борис Краснобродський, отці і брати-новики та кандидати

**Останні роки свого
посвяченого Богові
життя о. Павло Мадяр
багато хворів. З під
руки о. Павла вийшло
чимало проповідей,
статей на історичну та
публіцистичну
тематику.**

[illegible]

APR 27 1968

Дорогая кузина, доброе!

[illegible][illegible]

З В Е Р Ж Е Н И Я

молодих односельчан — б'лж'вчан

ДО СВОГО НАРОДА - НАСТОЯТЕЛЯ НАШО! ЦЕРКВИ

Аге так розпорядице! Божий сякум доо Ви ! ми
родилися в одному селі Білки . І нкому ! нікому як нам із
Вамд повелося ділити ділти дільне гори ! менше радості за
остаїні десяти! ттв . Багатѣх із нас Ви хрестиян , и чили / жа-
дали шно / , ! багатѣх наших олицьких рідних батька ! братів
по крові ! духу Ви готовили в останню дорогу ! хоронили . В ос-
таїні десяти! ттв де все було ! нкогя то / иддільно / .

В київській історичній газеті «Дзвін» з'явився
засіяла зоря свободи! над нами черкеською .
В нашому рідному селі! Біляки старанні релігійні католики! з Вавона
участі буз відкрити наш греко-католицький храм слоня не жа-
жеш! пісня не оспівеш як ми раділи . духовному відродженню
нашого села , тим більше , що воно почалося ! з священником ! з
нашого рідного села , який переніс на своїх плечах татар наскі-
ли! духовно! смерті багатіях ...

І дя рад! сть духовного в!дрощення продовжувалась би
в нас як би Ви ...

не організували скандальних грошових махінацій з
Імстичеві проти священника Васильо ;

**«І ось тепер, коли
попереду залишається
лише смерть і
неможливість змінити
щось на тому, що сталося
лишаємо все на розсудок
Божої Справедливості».**

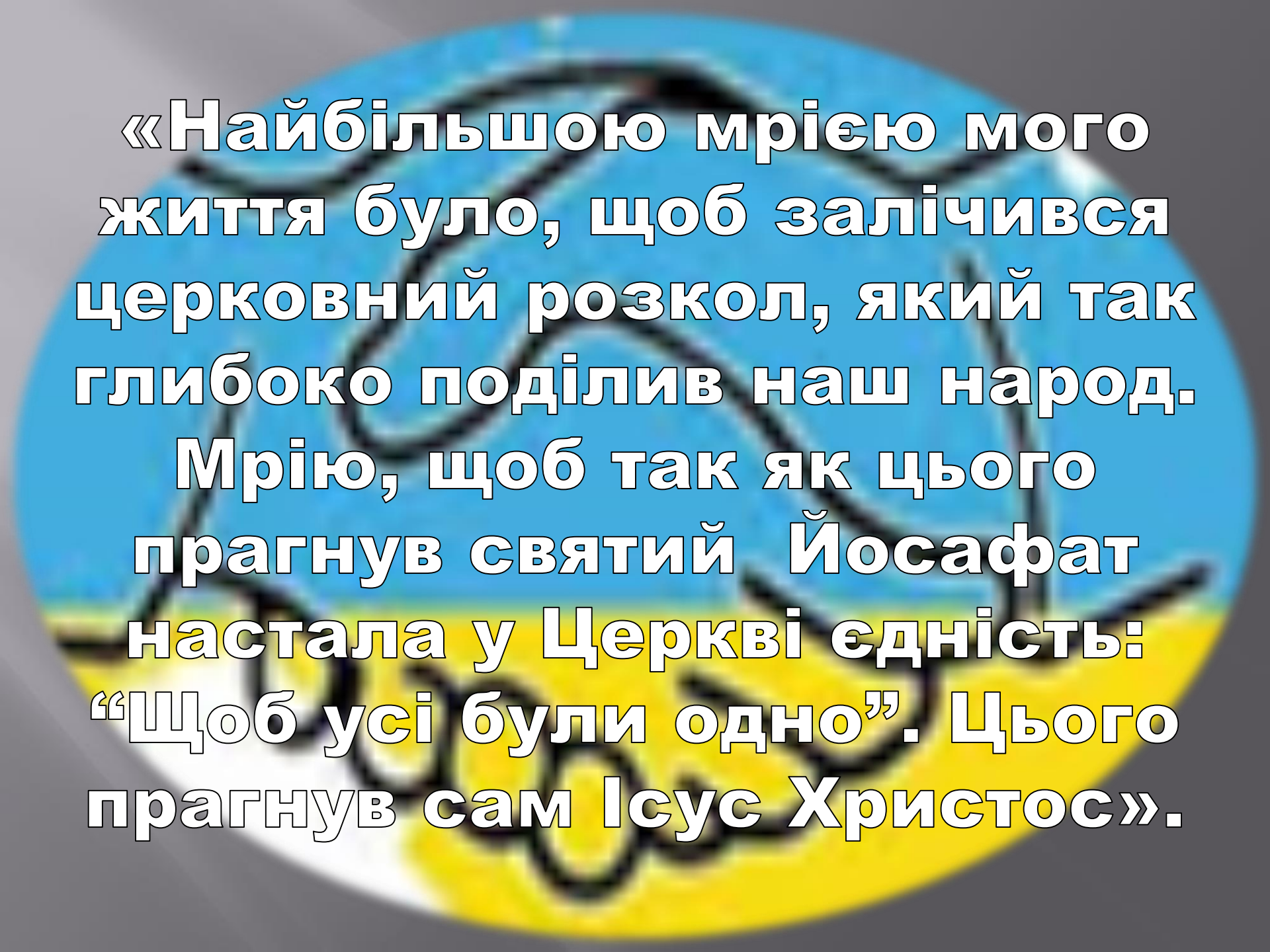
*о. Павло Мадяр, ЧСВВ, 20 березня 1994 р.
«Слова з нагоди смерті»*

**«А саму смерть, я вважаю,
найкращою справою нашої землі,
бо ми для того народились, щоб
переселитись в інше життя. Як
можна бути щасливим у світі, де
все непевне, де всі ваші наміри
можуть перекрутити, де невдаєсь
зробити і те немого доброго, що
так хочеться зробити».**

*о. Павло Мадяр, ЧСВВ, 20 березня 1994 р.
«Слова з нагоди смерті»*

**Отець Павло
Мадяр, ЧСВВ
упокоївся в
Господі дня
28 листопада
1996 року в
Малоберез-
нянському
монастирі,
де й був
похований.**

«Найбільшою мрією мого життя було, щоб залічився церковний розкол, який так глибоко поділив наш народ.

Мрію, щоб так як цього прагнув святий Йосафат настала у Церкві єдність: “Щоб усі були одно”. Цього прагнув сам Ісус Христос».

**Разом з
Апостолом
Павлом
повторюю:
«Доброю борбою
я боровся,
дорогу скінчив,
віру захоронив,
а тепер іду по
нагороду, яку
обіцяв Господь
всім, що
ожидають його
приходу».**

